

FOLK OG LAND

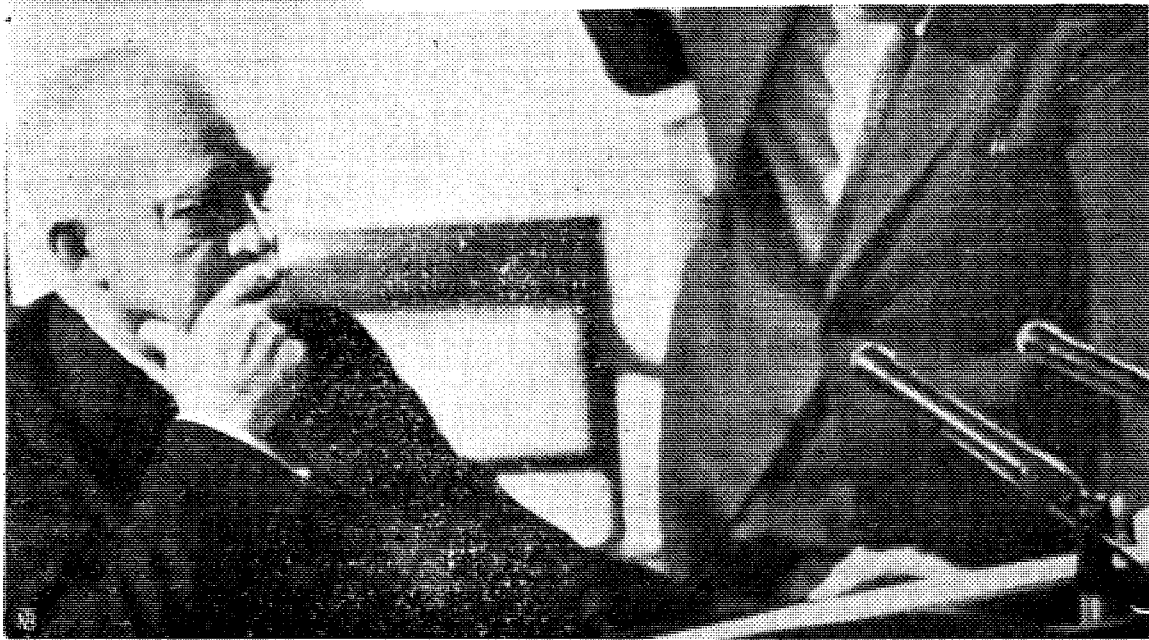
NR. 26 — 7. ARGANG

LØRDAG 23. AUGUST 1958

LØSSALG 65 ØRE

Fru Ase Storsæter
Mjødalen 21 B

Mannen bak presidenten

Eisenhowers høyre hånd, Sherman Adams, som tok imot «gaver» av den litauisk-jødiske immigrant og skattesnyter Goldfine

I det svenske ukeblad «Fria Ord» finner vi en interessant artikkel av H. M. P. om mannen bak president Eisenhower. Forfatteren tar sitt utgangspunkt i det amerikanske reklamevesen og anfører blant annet hva den amerikanske publisist Vance Packard skriver i forbindelse med det republikanske partis innsats ved siste presidentvalg i USA:

«Et stort reklamebyrå påtok seg å ordne med partiets hele valgdeltagelse. «Eisenhower og Nixon ble «solgt» under full utnyttelse av erfaringene fra reklamen på varemarkedet. Eisenhower holdt bare noen få politiske taler, TV-kampanjen ble dominert av nærbilder av Eisenhower, faderlig leende og vinkende til velgerne. Det ble laget korte reklamefilmer i stor mengde. Packard nevner et eksempel: En drosjesjåfør i Washington er ved nattetid ute for å lufte sin hund og passerer det Hvite Hus. Han ser lyset strømme ut av presidentens vindu, stopper og sier med rørt stemme: «Jeg trenger deg».

Hva en hemningsløs reklame på den ene side og en systematisk fordummelsespropaganda på den annen kan føre til, det viste gjenvalget av Eisenhower til presidentpo-

sten. Allerede for to år siden burde det stått klart for en opplyst amerikansk opinion, at rent bortsett fra Eisenhowers eventuelle tidligere fortjenester som militær leder (noe som forøvrig nå trekkes i sterkt tvil), så var han som politisk personlighet et null og dertil fysisk og psykisk på det nærmeste utslitt og ferdig. Han ble imidlertid gjenvalgt. Dog ikke fordi en opinion ledet av opplysning og fornuft ville det slik, men fordi det mest dunkrevne og følelsesmessig mest virtuose reklamebyrå vant kampen over en handicappet konkurrent.

Det er jo ingen hemmelighet for verden at Eisenhower etter gjenvalget i 1956 praktisk talt bare har vært president i navnet, mens makten og embetet har vært forvaltet av andre krefter, som mere eller mindre anonymt opptre i Eisenhowers navn. Om dette har vært til gagn eller til skade for USA kan vi ikke her danne oss noen sikker mening om, men vi kan tenke oss at det kan være omtrent hippsom happ all den stund den sykelige og svake president under ingen forhold ville ha kunnet lede sitt lands politikk med fast hånd. Hvor svak president Eisenhower i virkeligheten er som leder og politiker

er i disse dage blitt avslørt for det amerikanske folk gjennom den ynkelige affære Sherman Adams.

Sherman Adams, tidligere guvernør i New Hampshire og siden 1952 Eisenhowers sivile stabssjef og personlige politiske rådgiver, 59 år, fortjenstfull og dyktig administrator og en av dem som var satt til å våke over at de høyere embetsmenn i Washington ikke forfalt til korrupsjon og uhederlig sammenblanning av staten og egne affærer (noe som ikke uten grunn ble bebreidet hele det demokratiske parti-regimet i Truman-perioden), er selv avslørt som en mann som har tatt imot gaver, som han burde ha forstått tok sikte på å sikre giveren visse fordeler fra regjeringens side. Det deier seg i dette tilfellet om forholdsvis bagatellmessige «gaver», som vel i og for seg ikke skulle behøve å foranledige slik oppstandelse. Men det er selve bakgrunnen og giverens person som kaster et ubehagelig lys over tilfellet Sherman Adams og dermed også over presidenten, Forts. s. 8.

**Oberst Sundlo's
anmeldelse av prost
A. E. Hedems nye brosjyre**
Se side 5

Nytt Argentinabrev til FOLK OG LAND:

Frondizi løser oljespørsmålet

Oversvømmelser, og uroligheter på Eva Perons minnedag

Jeg har fra «Folk og Land»s redaksjon mottatt utklipp av en artikkel i Morgenbladet «Frondizis problemer», skrevet av W-h (Trygve Width) og knytter etter oppfordring gjerne noen kommentarer til det som er anført i artikkelen. Det er riktig at oljespørsmålet og kjøttspørsmålet er avgjørende problemer i dagens politikk, men det later til at løsningen allerede er innen rekkevidde.

Frondizi og oljen.

President Frondizis tale 24. juli var både i Argentina og internasjonalt imøtesett med en forventning og spenning som man sjelden opplever mer. Frondizi bekjentgjorde kl. 9 aften de kontrakter regjeringen har inngått med nordamerikanske og europeiske oljeselskaper angående utvinning av Argentinas sorte gull. De utenlandske selskaper stiller til rådighet 700 millioner dollar til anskaffelse av maskineri og til borearbeide, alt på meget fordelaktige betingelser for Argentina. Presidenten opplyste — under stor jubel — at Sovjetsamveldet bare en og en halv time før hans tale hadde meddelt at det var villig til å selge maskineri for 100 millioner dollars, mot betaling i olje over meget lang tidsfrist. Dessuten ligger man fremdeles i forhandlinger med ennå flere utenlandske kompanier, slik at investeringenes totalbeløp vil komme opp i ett tusen millioner dollars, uten noen som helst form for kon-

(Forts. s. 4).

Nasjonal holdning i praksis

Norges Statsbaner velger et tysk svillegpatent uten å foreta «mannjævning» med Sverre Morks patenterte, betongsvilleg

De svære underskudd i Norges Statsbaner har i flere år vakt en pinlig oppsikt. Dagbladet har i den senere tid inneholdt flere oppsiktsvekkende artikler og så skarpe at de bringer tanken hen på injurieparagrafen! Det syntes som om visse aviser når det gjelder NSB er av den oppfatning at viktigere enn «vekk med dampen»-systemet er vekk med Stokkesystemet.

Norges Handels og Sjøfartstidende skriver under merket N. 21. 11. 57 bl. a.:

«Enhver annen bedrift må kalkulere med å forrente de penger som lånes til investeringer og fornyelser. Generaldirektør Stokke ba om trafikantenes velvilje og Stortingets hjelp, etter å ha hevdet at underskuddet ble var 146 mil-

ljoner, men bare 70 millioner. Resten var medgått til fornyelser og pensjoner, som NSB haddet fått kastende inn over seg. Tidligere hadde staten

(Forts. side 5).

Generaldirektør Stokke.

Historieskrivning med påholden penn

Av SENTINEL

Historiegranskeren Sverre Hartmann hadde 18. juli (!) en kronikk i Arbeiderbladet med titelen «Quislings politiske blindhet».

En artikkel hvis betimelighet forøvrig er noe dunkel. Og hvis innhold følger den tradisjonelle bane når det gjelder Vidkun Quisling: sjikanøs og uhistorisk.

Artikkelen skiller seg ut fra tusenvis i samme lei ved at kilden og inspirasjonen den negang synes å være en klikk ekskluderte NS-medlemmer som i 1936 hadde visse ambisjoner med hensyn til et «kollektivt førerskap» i NS, for derved å svekke Quislings stilling som ansvarlig leder. En klikk som Knut Hamsun dengangen karakteriserte på sin egen treffsikre måte med Quisling som eneren og de andre som nuller.

Aktørenes hensikt var åpenbart å etablere seg som en slags «hjernetrust» bakom Quisling som den formelle leder av Nasjonal Samling. Eller som herr Hartmann uttrykker det: å danne «en ramme av kontroll omkring hans (Quislings) person og førerskap».

Vi må her innskytte at Nasjonal Samling hadde sitt Hovedstyre, med fylkesstyrer og krets- og bystyrer i Oslo og ut over landet, at der med visse mellomrom ble holdt rådsmøter, der representanter møtte fra forskjellige landsdeler.

Det tjener ingen hensikt her å gå detalje om artikkelforfatterens mange forvirrede postulater, vi skal bare sitere følgende gullkorn: 9. april 1940 hendte det så «at flertallet av Quislings landsmenn da i hans øyne spilte samme rolle som uforstandige Hjorter og Wiesener» i 1937.

Hr. Hartmanns videre dybdepsykologiske betraktninger omkring «gåten Quisling», om en person han åpenbart mangler forutsetninger for, og også muligens viljen til å forstå, følger seierherrens opptrukne linjer, og er velkjente. Og forståelige forståvidt som han formodentlig

tilhører den generasjon som vanskelig kan tenke seg noen annen form for et statsstyre enn den herskende korridorpolitikk. Og hvordan kan man i såfall vente at han skulle forstå forskjellen på den vanlige korridorpolitiker og en statsmann?

I den grad er herr Hartmann utenfor at han finner det komisk at Quisling forsøkte å følge en historisk linje for sin politiske fornyelse, — at han søkte å forbinde vårt fedrelands historie med nåtiden og fremtiden, at han så utviklingen i historisk perspektiv.

Selv klare kjennsgjerninger, bekreftet av Stortinget med to tredjedels flertall i 1932 — angående Kominterns planer med Norge avfeier hr. Hartmann som løse påstander fremsatt av Quisling som forsvarsminister. I denne anledning henvises til Stortingsdokument nr. 8 — 1932. Det er et lærerikt dokument som enda ikke har tapt sin aktualitet.

Herr Hartmanns manglende kjennskap til det han skriver om går også frem av påstanden om at «Quisling aldri fikk formulert et håndfast program».

NS-program ble i sin endelige form godkjent av Justisdepartementet i 1934, og aldri endret. Under krigen kom også bl. a. en artikkelserie omfattende samtlige punkter i programmet — et rikt illustrert verk med titelen «Det nye Norge».

Men tilbake til de herrer som etter krigen regnes for «gode» nordmenn og som i 1933—37 ifølge herr Hartmann var Quislings «nærmeste og mest verdifulle medarbeidere, som brøt ut og forlot ham». Medarbeidere som såvidt man forstår herr Hartmann kunne ha ført NS inn på den rette vei.

Dengangen mistet Quisling sine likemenn.

Vi skal så se hva den annen part, Vidkun Quisling selv har å si om disse «likemenn», slik det fremgår av hans forklaring side 89, i Quisling-sakens trykte dokument 1946. De av Nasjonal Samlings lojale medlemmer som har særlig kjennskap til det som skjedde i 1936—37 og bak kulissene i 1940, og de mange medlemmer ellers som kjenner Quislings ubestikkel-

(Forts. s. 4.)

Dødsfall

En av kampfellene fra den eldste tid, Odd Fossum, Væler i Solør er avgått ved døden.

Fossum var en ildsjel under oppbyggingen av Nasjonal Samling i Hedmark fylke og det var ikke minst takket være ham at bevegelsen fikk en så solid posisjon i bygdene omkring Elverum. I første rekke var det vel den sosiale side av Nasjonal Samlings program som fenget i ham, og han var da også lenge før krigen knyttet til den faglige arbeiderbevegelse med sterke bånd. Under okkupasjonen ble han i 1941 satt på den uhyre krevende og vanskelige post som leder av Landsorganisasjonen, og nedla her under de vanskeligste forhold et arbeid som det står respekt av og som vitnet om hans dype sosiale forståelse.

Odd Fossum ble ingen gammel mann. Han sparte aldri seg selv når det gjaldt å kjempe for det han trodde på, og det mangeårige opphold i konsentrasjonsleiren etter krigen tæret naturligvis hardt på en helbred som allerede på forhånd var svekket som følge av en alvorlig sykdom i de unge dage.

Fossum hadde mange venner og han ble også respektert av mange av dem som i forholdenes medfør ble hans motstandere. Hans gamle kampfeller vil med vemod notere seg at det påny er blitt en mindre i rekkene av Quislings veteraner.

O. M.

Idrettsveteran

En av friidrettens store navn omkring århundreskiftet kontorsjef Alfr. K. Jensen fylte nylig 85 år.

Alfr. K. eller «Akki» som han populært ble kalt dengang var en fremragende sprinter med mange Norgesmesterskap og seire på Skandinaviske idrettsbaner.

Alfr. K. Jensen, Olaf Michelsen og Hans Due tilhørte en trio friidrettsmenn som kastet glans over norsk idrett for snart 60 år siden.

Alfr. K. Jensen var ikke bare aktiv idrettsutøver men deltok aktivt i administrasjonsarbeidet, både innen sin klubb Tjalve og innen det første norske Friidrettsforbundet — hvor han hadde mange ledende stillingsverv.

Som den idealist Alfr. K. alltid har vært kunne han ikke være med å nekte norske kvinner og menn anled-

Håkon Sprauten:

Det klager hitover fra skogen!

De dreper den rettskafne tenkning

Det ein av gammel vane har kaldt «den siviliserte verden» har atter ein gong fått eit kraftigt sjokk av hendingane bak jernteppet.

Det er meldingane om, at dei som stod i brodden for fridomsreisinga i Ungarn for snart to år sidan, er dømt og likvidert «på løpende bånd».

Når ein ser det blir reagert mot desse valdsverka no, så må ein mest tenkje på eit gammalt ord, der det heiter: «Det er seint å snyt sæ, når nasin er tå». Var det ikkje «demokratia i vest», som gjennom to heimskrigrar var med å spela makta og nesten overmakta i henderne på bødlane bak jernteppet? Og er ikkje verda på begge sider av jernteppet gått den vegen dei siste tyve åra, at vi får eit konstant bøddelsamvelde på begge sider av jernteppet? Kor ingen snart kjenner seg trygg på liv og lemer.

Korleis kan ein skjønne seg på at verda er blitt så dyrisk barbarisk? Kanskje må vi til sist vedkjenne oss Bjørnsons ord: «De dreper den rettskafne tenkning».

Eg tek fram fjerde bind av Bjørnsons samlede verker. Digte og sange. På side 184 finn eg dikterkongens harmfulle dikt: Ved mottagelsen av siste post fra Finland — Mai 1903. Her er ikke Bjørnson nådig med de russiske bødlene med Bobrikof på toppen, som den gang skal stanse fridomsrørsla i Finland med blod og tårer. Det heiter i diktet hans for 55 år sidan m. a.

Det klager hitover fra skogen bak Botniske Buktens vover og ravnene kredser over. Det er som det drepes nogen. Hit seilede herlige sange på skogens forårsbrusen, nu klageskrik, skjærende lange.

Det er som det drepes tusen.

De dreper jo håpet. De dreper — gid bøddeln forstod det!

De dreper den rettskafne tenkning, som helt ifra hedenolds guder har oppbygget landet.

ning til — gjennom idrettsøvelser — å styrke kropp og sinn innen den hårde påkjenning som okkupasjonen skapte, — ære være ham for det.

Gamle idrettsvenner og kamerater sender ham sin hilsen.

A. F. Walby.

De dreper all troskyld i barnet.

Det blir som de gamle erfarne.

Det lærer å mistro og hate. De dreper de unge og glade.

Det verste av alt i dag, under maset med noe slags framgang, er at noen framgangsfylkingar har knesett retten til å «drepe den rettskafne tenkning». Og sjølsagt også retten til å likvidere dei, som etter makthavarane si meining ikkje har den rette trua.

Det er vel ein rett som noen utvalde har meint hørte med til menneskerettene det og, så langt som saga veit».

Ein kan nemne noen døme. Blodbrylluppet i Paris var sett i verk av ei maktsjuk dronning, som ikkje hadde forstand på noe slags rettskaffen tenkjemåte. Det blir fortalt at Phillip den anden av Spania fekk seg ein god latter, da han fekk høre om denne hendinga. Og paven i Rom velsigna ugjerninga.

Det er vel heller ikkje så få pavar i dag heller, som vel-signar slike likvideringar, når det berre er gjort av dei rette folka.

Den franske revolusjonen to hundre år etter det fyrste blodbrylluppet i Paris, var vel også sett i verk av folk, som ikkje hadde noen som helst skrupler med å krenkje rettskaffen tenkjemåte.

Desse blodbada var likevel ikkje kome istand som resultat av årelangt programpliktande og systematisk arbeid. Eit slikt systematisk arbeid for terror og valdsverk, kom først i gang omkring 1850, da franskmennene Brissot og Proudhon bl. a. proklamerte: «Jeg velger meg Lucifer, Satan! Hvem du så enn er, den demon som mine fedres tro satte opp mot Gud og kirken».

Den nye læra og verdensreligion fekk namnet anarkisme — av anarki — og i motsettna til det sjuande budet i Moselova — du skal ikke slå ihjel — gav anarkismen påbod til apostlane sine at ein med hard hand skulle utrydde alle, som var til hinder for å nå fram med den nye verdensreligionen. I Vest-Europa fekk anarkismen nye utveksta på stammen med syndikalismen og kommunismen. Og i Russland fekk ein som kjendt nihilismen, som toneangivende reising for å skape anarki i landet. Og så ble det bolsjevisme til slut da.

Hermed var ringen sluttet for å gjera valdsverk til helte-

Forts. s. 7.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

På avgrunnens rand

Det er så det kan gå en kalt nedover ryggen når en leser i amerikanske blader om det som gikk forut for den amerikanske inngripen i Midt-Østen. Det er direkte forferdende at Norges Europas, ja kanskje hele verdens skjebne skal kunne avgjøres på det vis av en liten klikk mere og mindre anonyme overstatlige krefter.

Vi bringer på et annet sted i dagens avis en beretning om noen av de dunkle innflytelser som gjør seg gjeldende i USA i skjul bak reklameskiltet Eisenhower, som naturligvis hverken har fysisk eller åndelig kraft til å hevde seg. Hans styrke også som hærfører var jo nettopp dette å være et lydig redskap for Roosevelts og Morgenthau's blinde hat. Derfor åpnet han også uten å kny Europas porter på vidt gap for de røde horder. Når han nå attpå til er rammet av sykdom, kan enhver tenke seg resten selv.

Da verden sist holdt på å bli styrtet ut i tilintetgjørelsen i og med den amerikanske landsetting i Libanon, satt president Eisenhower der «grå og forfallen» og uten å kunne manne seg opp til å ta en beslutning, skriver «Human Events». Denne gang var det flygeneralen Twining som, blant annet på Norges vegne, avgjorde at freden skulle settes på spill. Og han gjorde det med et karakteristisk argument, som burde gi også de hjemlige storpolitikere i og utenfor Arbeiderpartiet noe å tenke på. Generalen krevet innsats under påberopelse av at den «veke» fredspolitikken ville sprengte «den ring av støttepunkter som beskytter USA's jord og byer». Her har vi i et nøtteskall den rolle Norge er tiltenkt: Vi skal være et slikt «støttepunkt» som skal beskytte jorden og byene, ikke i Norge, men i USA. Dette er i virkeligheten Arbeiderpartiets vidt besungne utenrikspolitiske linje. Dette er det alle de norske partier går inn for.

Det er sannelig ille nok at vår fred og fremtid skal være lagt i hendene på andre enn det norske folk selv, men det fikk da ennå til nød gå an hvis saken ble avgjort av ansvarlige statsmenn med større vidsyn enn våre egne — noe det jo ikke skal stort til å finne. Direkte farlig blir det når det viser seg at disse utenlandske statsmenn, som våre hjemlige kraftpatrioter har lagt Norges skjebne i hendene på, bare er kraftløse stråmenn for dunkle og uhyggelige krefter. Heller ikke er det mere beroligende når en haug forrykte amerikanske generaler — enten av egen drift eller på vegne av andre og mere målbevisste krefter — overtar som fredens voktere. Man har naturligvis en begrunnet mistanke om at de er like dårlige statsmenn som de viste seg å være dårlige generaler.

Det mest uhyggelige i den situasjon vi er kommet opp i, er dette at det fremstilles som en fortjenstfull kamp mot kommunismen og det røde asiatiske velde disse skumle amerikanske og britiske olje- og stormaktstransaksjoner. Enhver som ikke er helt blind, må forstå at den politikk som drives, blant annet i Midt-Østen, er den sikre og dødelige vei mot verdenskommunismen. Se på hva disse stolte kolonimakter, som i dag påtar seg å redde verden, har gjort med Kina, med India, med Balkan, med Polen, med Tsjekkoslovakiet, med Øst-Tyskland, med de baltiske stater. Det er sannelig en kamp mot kommunismen som gir håp og tillit!

Det er kanskje ikke så mange som bryr seg om hva vi sier, men det forhindrer naturligvis ikke at vi ser det som en samvittighetssak påny og påny å kreve at Norge tar sin skjebne i egne hender, at det forlater de internasjonale hasardspilleres gylne dollarleir og søker sin støtte og sin fremtid på europeisk grunn i et stort og våkent nøytralitetsforbund. Slik som bl. a. Vidkun Quisling krevet det før og under siste verdenskatastrofe i angloamerikansk regi. Det er ingen vei hverken for Norge eller for resten av Europa dette å være et amerikansk «støttepunkt», rede til å la den russiske dampveivals rulle hen over oss. For det er en fattig trøst i siste omgang å bli «reddet» fra kommunismen og fra Sovjetsamveldet, når verden sannsynligvis går under og Norge sikkert. Når det ikke er mer igjen å redde!

Fylkesmøte for Vestfold

Lørdag 30. august vil der bli holdt fylkesmøte for Vestfold i Tønsberg. Møtelokale blir Svendeforeningen, Øvre Langgate 9 og møtetiden er fastsatt til kl. 16.

Det er adgang til møtet for alle interesserte og innbetaling av medlemskontingent til Forbundet, samt betaling av abonnement på «Folk og Land» kan skje i forbindelse med møtet, som blant annet også skal velge utsendinger til Forbundets representantmøte senere ihøst.

Det blir sikkert et interessant møte med nærmere orientering om Forbundets arbeid m. v. og dette blads lesere vil nok ha interesse av å møte frem både for å bli orientert og for å treffe sammen med gamle venner og meningsfeller.

Nyordning

Fra «Nationell Tidning» nr. 3 for 9. juli d. å. hitsettes følgende:

«Blant de nummere i heten og propagandaen mot Tyskland i 30-årene, som særlig flittig bragtes i anvendelse, var betegnelsen nyordning — «Neuordnung».

Med dette begrep mentes de tyske bestrevelser for å få istand en europeisk samordning av felles økonomiske og næringspolitiske spørsmål i form av nedrivning av tollmurer og innføring av et slags økonomisk kontinentalsystem i handel, toll, mynt og bankvesen. Meningen var dermed å styrke Europas økonomiske og næringspolitiske posisjon overfor de Forente Stater og det britiske samvelde.

Denne samordning av de europeiske resurser — tilslutningen skulle selvsagt bero på hver nasjons fri vilje — ble utmalt som en fryktelig trusel mot og voldtekt overfor de

Direktør Alex Christiansen's etterlatte papirer

får vi dessverre ikke plass til i dette nummer, så leserne får ha fortsettelsen til gode til neste gang. Det er så rent håpløst med plassen i sommertiden da avisen bare kommer ut hver fjortende dag. Så vær så snill å bære over med oss!

Dømt for hva?

Hvordan det gikk til i Finnland da den såkalte krigsansvarlighetsprosessen ble tvunget gjennom etter krigen 1941—44 — kan man få rede på i Yrjö Soini's bok: «Dømme — før vad?»

At et vilkårlig utvalg av landets ledende menn dømmes til langvarige tukthusstraffer for «forbrytelser», oppkonstruert av politiske motstandere — er jo intet nytt — det vet Folk og Lands lesere. I Finnland er man klar over at den mot de dømte finner parodiske rettergang ble satt i scene for å fendre for andre truende farer mot Finnland just da.

De dømte har i vid utstrekning blitt rehabilitert.

Svenske rettslærde avga et knallende responsum om hele tiltaket. Til dels de samme

europæiske staters selvstendighet og livsinteresser.

At denne (tyske) plan om å forme Europas økonomiske liv til oppnåelse av øket konkurransekraft mot USA og Storbritannia ble et ikke uvesentlig incitament for disse til gjennom krig å søke å knuse Tyskland er ulmotsigelig.

Slik var det da — men hvordan er det nå? Jo i disse dager har mannen bakom det «tyske under» den vesttyske økonomiminister Erhardt besøkt de skandinaviske statene for som talsmann for forbundsregjeringen å propagere nødvendigheten av den selvsamme «Neuordnung» av Europa på det økonomiske og næringspolitiske område som den gang ble foreslått av det nasjonalistiske Tyskland og som da ble omsidd til et av de giftige våpen i propagandaen mot det tyske rike.

Når herr Erhardt nå plederer for et samvirkende Europa arbeidende i store produksjonensheter med et system av frie vekselbare valutaer etc. og hevder at ingen regjering, intet parlament i Europa lenger våger å ta risken for å motsette seg en slik «Neuordnung» — er det ingen som motsier ham.

Altså plukker man nå frem av Europas ruiner de 20 år gamle retningslinjene for det kommersielle samarbeide — de som var et av de store hetsnummerne mot det daværende Tyskland.

Nå kan de brukes. —»

Argus.

menn som uttalte seg om det norske rettsoppgjøret, nemlig professor i forvaltningsrett med statsrett ved universitetet i Lund Erik Fahlbeck, professor i strafferett og juridisk encyklopedi ved Stockholms Høyskole Ivar Agge, dosent i forvaltningsrett ved samme skole Stig Jägerskiöld og professor i forvaltningsrett med statsrett og folkerett ved Uppsala universitet Halvar G. F. Sundberg.

Vi siterer fra dette — i likhet med «Den norska Rättsuppgjørelsen» — autorativt og videnskapelig grundige aktstykke:

«Det er klart at krigsansvarlighetsdomstolen ikke kan ha større maktbeføyelse enn statsmakten. Domstolens kompetanse grunner seg nemlig på en delegasjon fra statsmaktens side. Da ingen kan overlate til en annen større makt enn han selv har, må domstolens beføyelse holde seg innenfor rammen av statsmaktens kompetanse. Konsekvensen av dette blir med logisk nødvendighet, at krigsansvarlighetsdomstolen ikke med støtte i krigsansvarlighetsloven har adgang til å instituere ansvar for slike forhold eller handlinger fra statsrådsmedlemmers side, som uttrykkelig eller konkludent, men utvetydig, er godkjent av Riksdagen, dette ifølge konstitusjonelt statsrettslige rettsprinsipper».

Det heter i Kaare Herstad's anmeldelse av boken i Farmand blant annet:

«Samtlige domfældte måtte sone straffen, bare Ryti ble benådet i mai 1940 på grunn av en uheldelig sykdom.

Krigsansvarlighetsprosessen var således en ren politisk affære. Den virker særlig motbydelig, sier Soini, fordi den fant sted i et demokratisk land med høy rettskultur. Saken var også klart rettsstridig. Særdomsstoler er uttrykkelig forbudt i Finnlands grunnlov. Ingen straffelov kan, som det her skjedde, gis tilbakevirkende kraft. Dommen var også et brudd på prinsippet om likhet for loven, forsåvidt som de tiltalte ikke var eneansvarlige for Finnlands politikk under krigen. De viktigste beslutningene var nemlig blitt bifalt av en enstemmig riksdag».

I Norge var det som kjent heller ikke likhet for loven. Noen kunne upåtaalt bedrive en svær inntektsbringende bistand til tyskerne og etterpå få St. Olavs orden. Andre ble dømt for å ha vært i besittelse av et medlemskort.

A. L.

Nytt Argentina-brev

(Forts. fra s. 1).

sesjoner eller avkall på statens bestemmelsesrett over oljerikdommen. Betalingen skal foregå dels i pesos og dels i dollar, over 6 år. Denne tidsfrist begynner dog først å løpe den dag oljeutvinningen er begynt.

Argentina har inntil nå måttet innføre olje for å dekke sitt eget nasjonale behov. Med de nye tiltak vil produksjonen bli tredoblet og den argentinske økonomi gjenreist fra ruinene.

«Vår regjerings styrke har vist seg gjennom den kjennsgjering, at vi etter 85 dagers regjering har greid å skape det klima av rettssikkerhet og tillit til landet som har muliggjort disse store investeringer», sa presidenten i slutten av sin tale.

På utenlandsk hold blir transaksjonen betegnet som den beste handel i det syd-amerikanske kontinents historie.

Kjøttproblemet.

Når det i W-h's artikkel anføres at kvegbestanden i Argentina er sterkt redusert, så er dette en følge av den politikk som ble ført i den revolusjonære epoke, som ble så

lovprist i blant annet Morgenbladet. Det ble av Aramburu foretatt en reduksjon av kjøttprisene for de engelske kjøpere slik at de betalte 280 dollars for tonnet mot 404 dollars i Perons tid. Samtidig steg kjøttprisene slik innenlands at folk sa at Aramburu lot det argentinske folk betale for det som engelskmennene spiste. Nå bekjentgjør sekretæren for landbruk og kvegavl at det skal foretas nedsettelse av de høye kjøttpriser innenlands, mens statens subsidiering av utenlandske slakterier skal minkes. Peron hevdet at hvis engelskmennene ikke ville betale skikkelig for kjøttet, så fikk de la være å spise argentinsk kjøtt. Det samme mener Frondizi. Av andre tiltak som er bebudet nevnes økning av kreditten for kvegavlen — det avsettes 900 millioner dollars årlig til denne kreditt. Man vil også stimulere bruken av mekanisert jordbruk, noe en igjen regner med vil føre til økning av de dyrkede områder.

De høye leveomkostninger er et annet problem som (Forts. s. 6).

Med påholden penn

(Forts. fra side 2).

lige sannhetskjærlighet, vil ikke tvile på riktigheten av denne fremstilling.

Det heter der bl. a. at disse folk (som senere er blitt «gode» nordmenn) i april-dagene satte inn med en sterk aktivitet for å styrte den av Quisling 9. april etablerte nødsregjering, fordi de selv ønsket å komme til makten. De søkte kontakt med tyske kretser som alltid hadde vært motstandere av NS, innflytelsesrike tyskere som ville hjelpe til med å få vekk Quisling.

Etter Terbovens ankomst hadde Quisling straks gjort det klart for der herr Reichskommissar at NS ikke ville være noe redskap for hans politikk. Så søkte Terboven kontakt med andre, mere tyskvennlige kretser — så oppsto planen om at tyskerne skulle organisere et eget nasjonal-sosialistisk parti som skulle utkonkurrere Nasjonal Samling og bli et mere villig redskap for Rikskommissærens (personlige) politikk.

Slike tyske kretser forhandlet med Stortingets presidentskap om hvordan man skulle bli kvitt Quisling og få ham deportert til Tyskland.

Under Riksrådsforhandlingene ble fra tysk side foreslått som formann i Riksrådet ovennevnte (ifølge herr Hartmann) «verdifulle medarbeider som brøt ut av NS i 1937» (adv. H.) Der skulle så påtvinges NS en ny ledelse, og Terboven truet: Hvis ikke Quisling gikk av frivillig skulle der startes en annen bevegelse, og da ville der ikke bli tålt noen opposisjon fra Nasjonal Samlings side mot en protysk regjering og et mere protysk parti.

Quisling sier i sin forklaring:

«Under Riksrådsforhandlingene hadde disse folk (utbryterklikken av 1937) hatt særlige utsendinger i Berlin for å bearbeide innflytelsesrike tyske myndigheter bl. a. Göring og Himmler for sine planer».

Så vidt gikk disse intriger at en av de impliserte tyskere, herr Noack, foreslo å sende Quisling til Tyskland for å likvideres. (Side 344).

Det ble dog som kjent ikke noe av Riksrådet trass i så mange gode nordmenns vilje til «å bistå fienden i råd og død».

Herr Hartmann søker å redusere Quisling til virkelighetsfjern drømmer, han «levde i fortiden og i 1942 ville han gjøre hva han ikke greide i 1932». (Hva han nå kan mene med det). Men så leser en med forundring: at Quisling førte en hard og realistisk kamp fra skanse til skanse . . . ustanselig prøvet han å sprengne den kvelende rammen, få opphevet krigs-

ANDERS MELTEIG:

Marsjen gjennom loven

Redaksjonen av Folk og Land vet at jeg ikke er enig i at der ble sendt en anmodning om amnesti for Nasjonal Samlings medlemmer, som er dømt etter urettferdige og ulovlige landssvikbestemmelser. Om det ikke lykkes oss å redde Norges frihet og uavhengighet, så er der ingen grunn til å be om nåde.

At Norge er et fritt, udelelig og uavhendelig rike i grunnlovens forstand fikk enhver som har evne til å høre og forstand nok til å forstå, vite, at disse megetsigende og klare ord i vår grunnlov bare står der som et rudiment i det som nok fremdeles kalles vår konstitusjon.

Det såkalte «påskeopprør» og den utenriksdebatt, som av den grunn fulgte, ga et elementært og tydelig skoleeksempel på at de stolte innledningsord i grunnloven er redusert til tomme fraser. Debatten ble en storstilet kanestøperforestilling, hvor de 45 utbrytere — et overveiende antall av Arbeiderpartiet — fikk anledning til på en overbevisende måte å vise sin uvitenhet. Stortalende siterte de seg selv fra år tilbake, vel temmelig sikre på, de skulle kunne skape en forandring i norsk utenrikspolitikk. Utenriksministeren lot dem få frie tøyler. Han bare samlet inn inntrykkene og uttalelsene ettersom de kom for å sette detaljene sammen i sin rette sammenheng, da han omsider grep ordet.

Det ble en manifestasjon av utrolig uvitenhet på den ene side og et kjennskap til sitt emne på den annen side, som virkelig nådde de store høyder. Utenriksminister Lange viste her en fabelaktig evne til å huske den store detaljrikdom, til å plukke argumentene for opposisjonen opp og

tilstanden, få fred med Tyskland og et statsrettslig grunnlag (for den midlertidige okkupasjon.)

Var egentlig det å leve i fortiden, å være virkelighetsfjern, å gå tyskernes ærend, å svike sitt eget lands interesser?

sette dem inn på den rette plass i sammenhengen og redusere argumentene til det absolutte nullpunkt. Aldri har vel en utenriksminister i Norge vist slike eminente oratoriske gaver! I en lett, korrekt og nydelig diplomatisk språkform feiet utenriksministeren vekk de førti-fems såpeboble-fromage — eller skal en si at deres argument-samling lå der som minnet om en pjusket og sprukken leketøys-ballon i en rennestein etter et kraftig regnskyl.

Men forestillingen om Norges frihet forsvant også samtidig: oppslukt militært av NATO, økonomisk av det store internasjonale kapitalistkollektiv, mentalt slik som Olav Aukrust har sagt det:

«Det som just her er forbanna, er det at me helst noko anna vil væra i al vår gjerd enn det som me retteleg er.»

Jeg er heller ikke enig i at det ble rettet en ny henvendelse til Kongen — og denne gang med en spesiell anmodning om å ta et personlig initiativ — og dette vil sikkert ikke vekke noen forbauselse. Men denne min oppfatning er riktignok basert på helt andre synspunkter, enn de tidligere nevnte.

Først og fremst er å si, at det er min faste overbevisning at det ikke nytter, og dernest at vi av den grunn ikke skal skaffe Kongen noen flere vanskeligheter.

Vi må betenke, at den norske Konges stilling ifølge forfatningen ikke er slik at han lett kan sette en personlig mening igjennom i et sentralt spørsmål.

Til belysning av mitt standpunkt er det dernest nødvendig å minne om at 1936-stortinget, som forutsatte nyvalg i 1939, mot grunnlovens klare ord, forlenget sin egen funksjonstid med ett år og bestemte at stortingssesjonene deretter skulle være 4 år — mot grunnlovsmessig bestemt tre år. Det var de samme tingmenn, som i 1940 avsatt Kong Haakon, og der ble etter den såkalte frigjøring ikke foretatt noe for å annullere denne beslutning. En nøyet seg med å oppføre seg som om intet hadde hendt. (Forts s. 7)

President Frondizi på talerstolen 24. juli.

Håkon Meyer:

Fra Marx til Nikita Krusjtsjov

II.

Tiden var moden 1917 og Lenin hadde ført den marxistiske ideen et skritt videre: han hadde utformet læren om partiets rolle og partiets organisasjon. Da revolusjonen som en flodbølge brøt inn over landet, var det han som visste hvor han ville lede den. Hård hånd og sin store autoritet som leder måtte han anvende for å tvinge sitt parti til å spille den rollen han til delte det: ta ledelsen av den sosiale revolusjonen. Skruppelløst, uten demokratiske illusjoner og uten tro på de revolusjonære massers evne til å skape annet en kaos ved egen hjelp, anså han revolusjonens seier ubetinget avhengig av at partiet var modent for sin oppgave. Marx hadde sett revolusjonen i et fremtidsvu, Lenin så den som et parti-problem, Marx hadde tenkt på den revolusjonære masse, Lenin anså dens opprør hensiktsløst uten et ledende parti av den type han ville skape.

I de engang så berømte Moskva-teser, Den kommunistiske Internasjonales 2. kongres's 21 betingelser for partiets medlemskap i Internasjonalen, var Lenins partidogmer det springende punkt. Partiene skulle bygge på individuelt medlemskap med høye krav til den enkeltes innsats og disiplin. Det skulle rekrutteres fra det klassebeviste proletariat, det måtte holde de intellektuelle under streng kontroll, men det skulle være et parti av klassens offervillige tillitsmenn, som forsto å lede også fagbevegelsen og kooperasjonen i partiets ånd. Et målbevisst og ledende parti, en generalstab under den kommende sosiale krig.

Denne Lenins lære om partiet ble et ubetinget dogme. Den forusatte et parti av en helt annen type enn de parlamentarisk arbeidende vesteuropeiske sosialdemokratene, som også fra første dag ble erklært som fiendtlige. Også i dag følger alle kommunist-

iske partier Lenins partilære.

Med en innenfor den internasjonale arbeiderbevegelse nesten enestående grovhet hadde Lenin fra århundreskiftet og frem til revolusjonen 1917 ført polemikken mot sine motstandere innen russisk og internasjonal arbeiderbevegelse, hele tiden med det mål for øye å sprengte bort alle slike elementer, som ikke ville akseptere hans dogmer. Ikke bare læren om partiets organisasjon og rolle, men under verdenskrigen 1914—18 f. eks. læren om, at proletariats rett taktikk var under ledelse av de kommunistiske gruppene å vende våpene mot den indre sosiale fiende. Her skulle ikke sluttet borgfred med fienden, hverken for å føre krig eller oppnå fred. Nettopp krigsnederlag dannet jo forutsetningen for den statsoppløsning, den oppløsning av all indre autoritet som åpnet mulighetene for en revolusjonær kamp. Og da hadde massene våpen. Det gjaldt å utnytte denne situasjonen.

Innenfor den kommunistiske bevegelsen er Lenin den eneste betydelig utformer av en videreført marxisme, den eneste russiske filosof på den dialektiske materialismens område, som varig har fått betydning for verdensbevegelsen. I den lange rad av begavede russiske og ikke-russiske revolusjonære som mistet livet under det stalinske despoti, var udmerkede skribenter. Den ypperste av dem var Leo Trotsky, men han var historiker og analytiker, hans betydning som skribent ligger på et annet felt enn

Lenins. Lærere, polemikere, strateger, journalister var bl. a. Bucharin, Sinovjev, Kollontaj, Steklow m. f. Men ingen kan sidestilles med Lenin. Han var både den klare teoretikeren og den byggende partiorganisatoren og i de få år han hadde ledelsen (1917—1922, han døde 1924) var han den ledende strateg, som ut fra en smidig og skrupuløs sosialmoralisk filosofi forsto å gripe og befeste makten.

Det er under denne kampen for å gripe og befeste makten han videre utbygger sin lære om partiets organisasjon, om dets rolle under revolusjonen og dets forhold til

Forts. s. 7.

Nasjonal holdning i praksis

Sverre Mork.

(Forts. fra s. 1).

vært så hyggelig å gjemme bort pensjonene på andre konti, slik at NSB's regnskaper av den grunn kom til å se meget penere ut».

Ett er sikkert — mot Halvdan Eyvind Stokke — som på utelukkende politisk basis er kommet i besittelse av Fortjenstmedaljen i gull og

Konrad Sundlo:

Tyskerne hadde folkeretten på sin side

Sier Prost Hedem i sin interessante nye brosjyre: «Historieforfalskning og rettsskandale»

Et meget interessant og lærerikt lite skrift som begynner med en påvisning av at der ikke forelå noen konstitusjonell nødrett som berettiget eksilregjeringen til å utstede de provisoriske straffeanordninger «som umisforståelig skred ut over Grunnlovens ramme». Forfatteren dokumenterer dette ved å henvise til en betenkning av vår ekspert på statsrettens og folkerettens område, professor Frede Castberg som av Stortingets Presidentskap var anmodet om å gi en klar definisjon av hva der forstås ved konstitusjonell nødrett. Professorens betenkning viser at bl. a. Folkerettens bestemmelser er en uoverstigelig hindring for anvendelse av nødrettsinstituttet.

I sin behandling av professor Keilhau og Elverumsfullmakten peker forfatteren på at professoren var klar over at medlemskap av NS ikke var kriminell etter okkupasjonens rettsorden. Men som formann i den av Eksilregjer-

ingen oppnevnte lovkomité gikk han inn for at medlemskapet skulle gjøres straffbart. Resultatet av dette lovarbeide var den provisoriske anordning om straffbarhet i nazistiske organisasjoner som regjeringen ga 22. januar 1942. Dette er Landssvikanordningen om hvilken Stortingets Justiskomite i sin tid uttalte at «det hadde vore likso greidt for ettertida og for rettsuppgjerdet idag um straffe- og ansvarsparagrafane pr. 15. desember 1944 hadde vore uskrivne».

En meget ubehagelig uttalelse for professor Keilhau «som nok i historien tør bli stående som den faktiske opphavsmann til de provisoriske anordninger overhodet».

Av særlig interesse er herr A. E. Hedems gjengivelse av professor Frede Castbergs uttalelse i Statsvid. Tidss. 1946, side 256 om Londonregjeringens myndighetsutøvelse:

«Disse prinsipper for okkupantens rettsstilling utelukker at landets lovlige regjering fra sitt oppholdssted utenfor det okkuperte område kan gi lover av et hvilket som helst innhold med bindende virkning for det okkuperte områdes befolkning. Den kan ikke gi lovregler som forbyr befolkningen å etterleve bestemmelser som okkupasjonsmakten har vært berettiget til å utferdige. Den er som alminnelig regel overhodet avskåret fra å endre den rettsorden som det er okkupasjonsmaktens plikt å respektere og opprettholde». — Han kunne her ha tilføyet, skriver herr Hedem: «— og som det også er den hjemmeverende befolknings plikt og rett til å respektere».

«Den ansvarsbevissthet og den anstendighetens æresfølelse som gjennom århundreder så fornemt hadde preget norsk rettsliv hadde måttet vike for en maktpolitisk og partipolitisk motivert lovgivning tilsiktet å kamuflere egen brødefull skyld og eget kriminelle ansvar».

9. april og okkupasjonen er viet grundig omtale og tinge-

(Forts. s. 6).

(Forts s. 7).

Nytt Argentinaabrev

(Forts. fra s. 4).

Fronidizi har overtatt etter gorillaene. Før de forlot valplassen la de på brød — og melprisene og sa fra at utviklingen hadde gjort det nødvendig også å legge på prisene på sukker og kjøtt, noe de imidlertid ville overlate til sine etterfølgere. Etter Fronidizis maktovertagelse har da sukkerprisene gått opp med 3,60 pesos pr. kg. (1 kg. sukker koster 7,50) og kjøttet har steget med 5 pesos kiloet for det beste 1 kg. kjøtt av det fineste koster nå 22 pesos, noe som naturligvis er fryktelig i et land som Argentina, men som altså neppe kan legges Fronidizi til last.

To fagorganisasjoner.

Når det i Morgenbladets artikkel siteres en uttalelse om misnøye fra Confederacion General del Trabajo, så er det til å bemerke at CGT er splittet i to. Den ene gruppe er «CGT Autentico» eller «de 62» som de også ofte kaller seg, da de representerer 62 fagforbund, alle pro-peronistiske. På den andre siden står «CGT Amarillo», mindretallsforbundet med 32 organisasjoner, og under revolusjonstiden regimets håndgangne menn. Disse er dominert av de såkalte frie sosialister. Amarillo står for gul, nemlig den fargen som sosialismen symboliseres med her. Den i kronikken refererte uttalelse er ukjent for meg, men det kan meget vel tenkes at mindretalls-CGT er kommet med en slik uttalelse, idet den stadig strør om seg med liknende. Ifølge disse herrer er Fronidizi ensbetydende med peronisme, totalitarisme og fascisme. Under valgkampen ble Fronidizi også beskylt for alt dette og i tillegg dertil for nazisme, kommunisme og jeg husker ikke alt. Alt sammen i samme åndedrag! Jeg leste da en gang en vits, hvor man undret seg over hvorfor man ikke også bekjentgjorde at Fronidizi var vegetarianer, siden man nå engang var i «smøringen».

Fronidizi og offiserene.

Det er naturligvis riktig, men ikke noe besynderlig i, at de offiserer som styrtet Peron og som holdt Aramburuset oppe, ikke støtter Fronidizi. General Aramburu lovet på de vepnede styrkers vegne at det skulle holdes frie valg, men ingen militærfraksjon har gått inn for Fronidizis valg. De har forøvrig heller ikke åpenlyst tatt standpunkt mot det. Ellers er det det å si at de vepnede styrker i revolusjonstiden i henhold til redaktør Damonte Taborda har gjennomgått «den største utrenskningsaksjon som noe

lands militærvesen har gjennomgått i vår tid». Det er nå på tale å granske alle disse avskjedigelser, og det er også fra militært hold fremsatt krav om granskning av alle de revolusjonære offiserers forfremmelser.

Utenriksminister Vitolo

Når Morgenbladet forteller at «det vakte almen tilfredshet at han (Fronidizi) opptok antiperonisten Alfredo Vitolo (ikke Virolo) i sin regjering», men samtidig anfører som noe merkelig at denne gamle motstander av Peron fremmet lovforslag om opphevelse av det barbariske dekret 4161, som jeg tidligere har omtalt i «Folk og Land», så er dertil å bemerke at det vel ikke kan være noe særlig eiendommelig i dette. Vitolo tilhørte Fronidizis parti og en av de viktigste poster på dette partis program var gjenopprettelse av ytringsfriheten og gjenforening av det argentinske folk. Alle av betydning innen dette parti, med Fronidizi i spissen, har vel i sin tid vært mere eller mindre antiperonistisk innstillet, men derfor er det vel ikke gitt at de skal være tilhengere av en kampmåte som er både umenneskelig og diktatorisk. Peronistene har ellers ikke gjort noe krav på representasjon i Fronidizis regjering. De ønsker ingen koalisjon og ser bare i lengsel fram mot den dag da de atter kan plasere den elskede general Peron i Casa Rosada.

CGT Autentico krever å få avholde frie valg på ledere, men det må sies at det går smått med å få oppfylt dette selvfølgelig demokratiske krav. Arbeidsministeren er ganske nylig utnevnt, da man var avhengig av amnestiet for den mann som var utsett til posten. Han er UCRI (medlem av Fronidizis parti), men går for å være halv peronist. I motsatt fall ville forøvrig heller ikke CGT Autentico ha akseptert ham.

Fronidizis avstamning.

Når Morgenbladet anfører at det er verdt «å minne om at han (Fronidizi) er av italiensk opprinnelse, og dette gir ham en mulighet for å bygge opp en selvstendig gruppe av tilhengere», så er dette med respekt å melde noe pølsevev. Den argentinske befolkning stemmer ikke i kompakt masse på en mann på grunn av hans avstamning. Fronidizi er først og fremst argentinere. Alle som blir født i landet regnes bare som argentinere. Foreldrenes nasjonalitet spiller ingen rolle. Perons far var forøvrig også italiener, men italienerne her i landet stemmer nok ikke på Peron av den grunn,

like så litt som landets tallrike spaniere i samlet flokk sluttet opp om Aramburu, hvis foreldre kommer fra Bascia i Spania.

Flomkatastrofe og uroligheter.

Mens jeg skrev de foregående linjer ble jeg avbrutt av uhyggelige radiomeldinger i forbindelse med en forferdelig flomkatastrofe som har rammet Argentina. Det har i flere dager og netter raset et forferdelig uvær. Floden La Plata har gått over sine bredder i 3,20 meters høyde og de lavest beliggende steder av hovedstaden og forstedene utover like til La Plata ligger under vann. 20 000 til 25 000 mennesker må ifølge meldingene antas å ha blitt husville og mange er omkommet. Mange sitter på hustakene og man arbeider for å redde dem med helikopter og ved hjelp av froskemenn. Presidenten har selv åpnet sitt hus for husville.

Lørdagens batalje kommer naturligvis helt i bakgrunnen overfor disse tragiske nyheter. Jeg sikter til årsdagen for Eva Perons død. Minnehøytideligheter og feiringer av enhver art ble absolutt forbudt i hovedstaden, men resten av landet ble stillet fritt. Forbudet ble begrunnet med at man hadde kjennskap til at «kommunister og nasjonalister» (jeg tenker retttere sagt commandos civicos revolucionarios) ville trenge seg inn i folkemengdene og fremprovosere oppstander. 500 politifolk og marineinfanteri med dragne sabler og tåregassgranater kunne ikke hindre forskjellige grupper på ca. 1 000 personer ialt å trenge frem til det tidligere Eva Peron-Fundasjon-bygget og nedlegge kranser. 400 tåregassgranater til en verdi av 80 000 pesos ble kastet mot demonstrantene og det ble arrestert 337 personer, hvorav 17 mindreårige og 20 kvinner. Representanter for el Comando Tactico Peronista har idag vært i Casa Rosada og forlangt løslatelse av de arresterte, samt gitt uttrykk for at det usedvanlig store oppbud av politi bedre kunne vært anvendt til beskyttelse av minnehøytideligheten enn til en aksjon mot den. På flere steder i landet var det fakkeltog, «taushetsmarsjer», minnemesser og blomsternedleggelse uten noen som helst uro, og ofte med mange tusen deltakere. I Tucuman således 7 000. I La Plata, byen som før het Eva Peron, ble det holdt i alt 40 minnemesser.

Mens jeg skriver dette øker uværet igjen i styrke. Selv her ute hos oss hvor det er relativt høyt i forhold til

Prost Hedems nye brosjyre

Forts. fra side 5

ne omtales med sitt rette navn:

«Våre gutter var ikke mobilisert, og selv om de var 20-dobbelte så mange som angriperne, var de uten militær opplæring og våpenlagrene var nesten tomme. Minene var ikke lagt ut og kystbefestningene var uten sikring. Det var derfor ikke underlig at da Stortingspresidenten trådte inn i Statsministerens rom, fant han en gråtende og selvanklagende mann».

Forfatteren hevder at spørsmålet 9. april og Nygaardsvolds forhold burde vært klarlagt ved riksrett, noe som ble hindret ved regjeringspartiets press på protokollkomiteen. Men for så vidt som et slikt press med slik virkning har funnet sted, tyder dette på at regjeringspartiet har fryktet enhver upartisk klarlegging av regjeringens andel i opptakten til 9. april.

Tyskernes aksjon mot Norge — skriver herr A. E. Hedem, er som kjent basunert ut som overfall på en uskyldig og nøytral nasjon, mens den historiske sannhet er at tyskerne foretok et mottrekk mot de alliertes offensive tiltak mot Norge, nøyer seg sagt mot den norske regjeringens uredlige iakttagelse av Norges nøytralitetsforpliktelser, særlig da ved «Altmark»-affæren i Jøssingfjord 16. februar 1940.

mange andre steder i Argentina, begynner det nå å se nifst ut. På eiendommen vår er det små oversvømmelser til tross for at den ligger i en helling. For et øyeblikk blåste hoveddøren opp av seg selv og rev løs den ene dørkarmen fra veggen. Regnet pisker ned, lynene glimter med sekunders mellomrom. Naboene sier at de er redde og ikke tør sove i natt. Jeg for min del er ikke skvetten av meg. Jeg har begynt å bli vant til litt av hvert nå. Således sover jeg f. eks. med en 22 mm automatpistol under hodeputen — og ser meg også nødt til å bruke den av og til. Her i Argentina er det nemlig noe uhørt at en kvinne bor alene, og en blir ofte forstyrret. Innen sitt eget tomteområde har en imidlertid lov til å bruke pistol uten spesiell lisens, d.v.s. inntil 22 mm. Grovkalibrede må en ha lisens for å bære.

For et land! Forferdelig og vidunderlig i all sin storslagethet!

Nå gikk lyset — — — S.

«Objektiv forskning kan derfor neppe unngå å måtte fastslå at tyskerne hadde full folkerettslig hjemmel for sin militære aksjon mot Norge 9. april, og som det nok for regjeringen og regjeringspartiet av lett forståelige grunner har vært om å gjøre å utbasunere aksjonen som et overfall, vil det neppe være vårt folk uverdige her å vedstå sin egen skyld og — ikke minst i de historiske lærebøker — å betegne den som det den i virkeligheten var: ikke et overfall, men et mottiltak.

Ansvar for Norges inn- og utdragning i krigen skyldes først og fremst regjeringen Nygaardsvold, og dermed også ansvaret for okkupasjonen og dens følger, så vel for den enkelte norske borger som for folket i sin helhet. Historieforskningens periode burde nå være til ende».

«Ti om Guds kvern maler langsomt, så maler den dog sikkert».

Forfatteren behandler til slutt Rettsgrunnlaget for Okkupasjonstidens norske administrasjoner. Det ulovlige Storting. Høymessen i Trondhjems Domkirke 1. februar 1942, Eksilregjeringen og flerkoneriet, og til slutt Effaltens. Den greske forrederen som under kampen om Termopyerne viste perserne en vei inn i ryggen på de greske forsvarerne og som nå har funnet sin likemann i vår tid i biskop Berggrav — som med fullmakt fra tysk general prøvde å få de norske vernepliktige i Nordmarka til å nedlegge sine våpen, forlate fronten og bli med ham tilbake til det tyskbesatte Oslo.

Forfatteren kommer (side 58—59) også inn på den sjofle behandling general Fleischer var utsatt for. Det var besluttet at general Fleischer med stab skulle bli med over til Storbritannia, men da det kom til stykke var det ikke plass for staben. Heller ikke fikk general Fleischer med seg sin adjutant løytnant Schougaard med frue, da fruene ble nektet pass og løytnanten ikke ville reise fra sin kone. Derimot viste det seg å være plass for ca. 50 politiske flyktninger, hvorav flere tyske, med norske hustruer og barn.

General Fleischer skriver da også slik i sine etterlatte papirer: «Den holdning som av admiralen og utenriksministeren ble vist overfor de to av hærens befall, som var tatt ut for å forlate landet, var ydmykende — det ble ikke lagt skjul på at her hadde vi intet å si».

Og det er i stil med hele

Nasjonal holdning i praksis

(Forts. fra s. 5).

banedirektør Gunnar Kavli, o. a.

Har man varetatt norske interesser da man satte tomfingerringen ned mot Morksvillen uten å ville gå med på en teknisk styrkeprøve med den tyske?

Morks sville med låseanordning er patentert i 14 land. Om ikke norsk mindreverdighetsfølelse og forkjærlighet for alt utenlandsk — også i dette spørsmål hadde rådet grunnen — kunne fabrikkasjon av Morksvillen vært satt i gang.

NSB har slengt til ham en vanskelig gjennomførbar ordre på 1000 sviller — en gang for alle!

Distriktsjefen i Trondheim har hatt en positiv innstilling. Morks sville har ligget til prøve i jernbanelegemet ved Lademoen stasjon ved Trondheim i ca. 12 år.

Hvis Morks sville ved en sammenliknende kvalitetsprøve med den tyske skulle vise seg bedre — måtte den tidligere angivelig så nasjonale generaldirektør Stokke kunne gå inn for den norske sville. Morks sville tålte en belastning på 12 tonn og 900 kilo før hårsprekk viste seg. Svillen holdt over 20 tonn uten brudd i armeringen.

Når Folk og Land trekket denne oppsiktsvekkende sak fram skyldes det interesse for et norsk tiltak. Sverre

marxistregjeringens triste holdning når A. E. Hedem kan skrive:

«Da generalens urne ble bisatt på Vår Frelses Gravlund i Oslo 23. oktober 1945 ble det «lagt mange kranser på båren, men ingen fra den norske regjering som med general Dahls ord «satte Fleischer på porten». Heller ikke så man noen representant for den i den store sørgekare». (Hambro).

Jeg ser at min anmeldelse er blitt noe lang, men det er den blitt fordi jeg gjerne ville gjøre oppmerksom på endel av de mange utmerkede momenter i dette førsteklasse lille skrift som jeg håper riktig mange vil anskaffe seg og studere.

Det har iallfall skaffet meg mange hyggelige stunder.

Konrad Sundlo.

Mork har intet hatt med Nasjonal Samling å gjøre. Han er en meget aktet mann, men kan dessverre ikke dokumentere noen teknisk eksamen fra annet enn livets skole! Han belegger sin by Trondheim med patenterte uforgjengelige fortaug. Han patenterer nå nye veikanter skikket for norske forhold. Han laget en anordning på flyvernes hjelm, slik at disse kunne oppdages av unnsetning ved nedstyrtning i havet. For dette fikk han takkeskrivelse fra den fra 9. april bekjente britiske admiral Boyes.

Sverre Mork opplyser at ingeniør Rosendahl ved Statens Teknologiske Institutt har uttalt at man gjerne kan foreta en sammenlikning mellom de to ovennevnte armerte betonsviller under full kontroll, og gjerne også støpe prøveterninger av blandingen. Men Instituttet vil — ifølge herr Rosendahl — ikke gjøre noe for å få tak i den tyske modellen. Men hvis Mork kunne få NSB til å gå med på en slik sammenlikning, slik at Instituttet kunne få en form (til Karigsvillen) derfra, og NSB oppnevner sakkyndige til å overvære støpningen — så skulle det være i orden.

Ingeniør Rosendahl mente at Mork selv burde henvende seg til NSB om dette. Morks anmodning til NSB om sammenliknende konkurranse — «mannjevning» — som han kalte det — besvartes av NSB i skrivelse av 28. september 1955 slik:

«Ved Deres besøk her den 16. 9. 55 ba De om å få undersøkt muligheten for å få utlånt støpeformer til den tyske Karig-sville. Man må dessverre meddele at Statsbanene ikke har eller disponerer slike støpeformer. For generaldirektøren, Gunnar Kavli, Skjenneberg.

Mork sier at dette ikke er noe svar idetheletatt på det han har bedt om, en mannjevning som de selv kunne kontrollere.

Sverre Mork har i størstedelen av sitt liv arbeidet med dette store patent. Han mener at den norske almenhet — hvis den var underrettet — ville være likeså interes-

MARSJEN GJENNOM LOVEN

(Forts. fra s. 4).

Det forlengede storting som hadde makten etter 1945 vedtok også de grunnlovstridige bestemmelser, «landssvikanordningen og — som Forbundet riktig bemerker — sto i strid med grunnlovsforbud mot å gi lover tilbakevirkende kraft. Høyesterett strødde sand på — unektelig litt av en forbauselse. Men det var jo en uhyre opprevet tid, og der var i alle fall ikke mindre enn 4 av Høyesteretts medlemmer som var modige nok og hadde rettsfølelse nok til å dissenterere.

Som et kuriøst apropos bør også nevnes, at da «Friheten»s redaktør for et par tre år siden sto tiltalt for noen skrivelser i sin avis, måtte såvel stotingspresidenten som statsministeren — som vitner — stå skolerett for noe liknende fra sine yngre dager. De hevdet begge lovløydighet denne gang. «Friheten»s redaktør ble dømt. De to vitnene slapp med det offentlige glis.

Det er disse grunnlovsovertredelser sammen med andre lovløsheter, som gjør at jeg er mot henvendelser til makt-haverne.

Det spørsmål, som derfor nå reiser seg er alvorlig: Har Norge i det hele tatt en konstitusjon? Ja, ifall grunnlovsbrudd og med Høyesteretts krenkelse av bestemmelse om å gi lover tilbakevirkende kraft kan ansees å være blitt en integrerende del av vår grunnlov?

Når lovbrudd er blitt så dominante at de har satt grunnlovens bestemmelser ut av kraft, eksisterer så grunnloven lenger?

Er det mulig i grunnlovens ånd å ha mutualistisk symbiose med lovovertrædel-

Det klager -

(Forts fra s. 2).

gjerningar, når det berre var rette folka, som sette valdsverka i aksjon, anten de var i Rusland, Ungarn eller andre stader.

Og fins her ikkje brukbare boteråder mot denne valdsverk-mentaliteten. så må ein ha full grunn til å seia med Nordlandspresten: «Jo lenger verden står, jo verre og verre blir menneskets kår. Vi haver alt levat det beste!»

Håkon Sprauten.

sert i denne sak som han selv.

På hvilket grunnlag foretrekker NSB den tyske løsning fremfor Sverre Morks?

NSB's forhold idetheletatt og dette i særdeleshet kunne trenge en inngående granskning.

Alexander Lange.

sene? Har ikke allerede lovovertrædelsene — som de ensartede parasitter de i virkeligheten er — tatt knekken på grunnloven, ja, hele Norges konstitusjon og kongedømmet med?

Er Olav V. Haakonsson, Norges lovlige konge, tross sin ubestridelige arverett til Norges trone?

Om et ulovlig storting utskriver valg til ny representasjon, så blir vel også det et nytt ulovlig storting. Det hele blir kun kontinuerlig ulovlighet, så meget mere som den absolutte og utvilsomme lovløshet ble gjennomført, da også Høyesterett sviktet.

Kan så Norge som nasjon for all fremtid bestå, når vi har grunnlovsovertredelsene som et integrerende ledd i vår hele konstitusjon? Er vi ikke dødsdømte som nasjon, om vi lar Stortingets grunnlovsovertredelser og Høyesteretts svikt danne presedens for eventuelle senere ulovligheter?

Hva Kong Olav V. angår, så har jeg den dypeste veneration for ham og en sikker tro på hans fedrelandssinn. Han ville ha vært hos sitt folk i nødens stund som hans onkel, den danske Kongen ble hos sitt i den mørke tid, og som hans svoger Kong Leopold hos det belgiske folk.

Forutsetningen for min aktelse for Kong Olav er, at han ikke har tatt krigens, og Londontidens fordommer og hat med til sin kongegjerning.

Men tilbake til det egentlige tankespor for denne artikkel: Ved tronskiftet hadde Norge hatt anledning til to betydningsfulle ting. For det første hadde vi hatt anledning til å feie vekk den uekte legering i Norges historie, som Henrik Wergeland skrev om, og så hadde vi hatt anledning til å bringe Norges konstitusjon tilbake til lovlige former.

Kunne det gått for seg at Kong Olav som vilkår for sin tronbestigelse hadde satt, at han — med sin ubestridelige rett til Norges Trone — fikk utskrive til valg på en grunnlov-givende forsamling, som når dens arbeide var avsluttet ble oppløst, og at der deretter ble utskrevet til valg på nytt Storting?

Ingen hadde vovet å nekte ham det.

Intet av dette fant sted. Nå må vi fortsette med en flekk på vår nasjonale ære og et decimert lov-verk, der brudd på grunnloven er en integrerende del.

Anders Melteig.

FOLK OG LAND!

selges hos
Madsens Bladforretning
Øvre Baklandet 60 i Tr.heim

FRA MARX ...

(Forts. fra s. 4).

de revolusjonære masser og til de mange partier og organisasjoner som trer frem som arbeidermassens representanter.

Man må i noen utstrekning være fortrolig med den russiske revolusjonens faktiske historie — (ikke dens historie slik den senere er blitt forfalsket under den stalinke periode) — for å forstå i hvilken grad Lenins teori om partiets rolle ble prøvet og fikk sin endelige utforming under revolusjonstiden. Man lærer først å kjenne kampen innad i partiets egen ledelse for å skape forutsetningene for førerskapet, kampen for å skape et nødvendig partikollektivt samarbeide og på samme tid en ubetinget autoritet for lederen. Disse indre stridigheter var i de avgjørende dagene meget skarpe og Lenin var ikke den som la fingrene i mellom. Men Lenins autoritet hadde en overordentlig betydning. Og det russiske partiet lærte i de dagene at under storm var det av avgjørende betydning at kapteinen alene førte kommandoen. Den læren lot seg ikke så lett utforme i et dogme. Dogmet het tvertom: den demokratiske centralismen og den forutsatte et kollektivt samarbeide i ledelsen og en kontroll av ledelsen fra partimedlemmenes side. Praksis var en annen. Og fastheten under Lenins ledelse, oppløsningen og striden etter Lenins død, den nye fastheten under Stalins despoti og oppløsningen og striden etter hans død, har vel vist Krusjtsjov veien til et autoritært enmannsstyre.

Håkon Meyer.

Kjøp Hedems beste!

Prost E. A. Hedem: Historieforfalskning og rettsskandale. Kan bestilles i boks 3214, Oslo, pris kr. 3 + ev. porto og oppkrav!

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Skyvestiger oljet m/ cadierte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

TEL. 63 88 17, priv. 67 07 79

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLFRN

Telefon 55 61 29 — Oslo

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Annelise Parow
TANNINNSETNING

Trondheim

MANNEN BAK PRESIDENTEN -

(Forts. fra s. 1).

som i sin svakhet og håndfallenhet ikke har funnet på noe bedre enn å forsøke å stille seg som garantist for Adams hederlighet og å bekjentgjøre at han i det minste inntil videre vil beholde ham i sin tjeneste.

Hva som har fått Eisenhower til å innta denne holdning er helt åpenbart. Presidenten kan ikke unnvære den mann som i en lang rekke år har vært hans nærmeste fortrolige høyre hånd, og som kanskje i virkeligheten har utgjort den faktiske makt bak presidenten. Og så uttalte da Eisenhower: «Personlig liker jeg Adams. Jeg beundrer hans dyktighet. Jeg respekterer ham for hans personlige og offisielle plettfrihet (!) **Jeg trenger ham**». Det var i en pressekonferanse i slutten av juni at Eisenhower tok stilling til tilfellet Sherman Adams i nærvær av 257 forbausede og forvirrede amerikanske journalister. To år tidligere (4. mai 1956) hadde samme Eisenhower høytidelig erklært og lovet (sitert etter Time Magazine for 30. 6. 58):

«Om noen noensinne kommer til noe medlem av min regjering og krever noen fordel idet vedkommende påberoper seg å være medlem av min familie eller av min vennekrets, eller at han har noen slags tilknytning til det Hvite Hus, så vil han øyeblikkelig bli kastet ut. — Jeg kan ikke tro at noe medlem av min medarbeiderstab noensinne vil gjøre seg skyldig i troløshet, men hvis jeg får greie på noe slikt så kommer den person til å bli fjernet».

Det amerikanske folk, og ikke minst presidentens eget republikanske parti ventet at presidenten etter det som var kommet frem om Sherman Adams «vennskapsbevis» fra den litauisk-jødiske immigrant-millionær og skattesnyter Bernhard Goldfine skulle oppfylle sitt brageløfte fra 1956 og fjerne Adams fra det Hvite Hus. Men presidenten tok isteden parti for den avslørte, garanterte for hans hederlighet og erklærte at han var uerstattelig. En annen av det Hvite Hus' høye funksjonærer gir følgende forklaring i «Time»:

«Adams har vært hos presidenten siden 1952 og han vet bedre enn noen annen hva presidenten tenker. Han har snakket mere politikk med presidenten enn noe annet menneske. Adams har klekket ut alle de politiske vedtak som presidenten har måttet fatte, han har lagt frem alle de politiske spørsmål som presidenten har måttet avgjøre til rette tid og han har avvist alle de spørsmål som skulle avvises. Det ville være umulig for noen

ny mann å virke slik som Adams gjør. En nykomling ville aldri kunne samle så mange kunnskaper som Adams har gjort».

Kort sagt: Ikke Eisenhower, men en herre ved navn Sherman Adams har regjert USA en rekke år. Eisenhower har vært hans navnestempel og ikke stort mere. Men hvem står bak Adams? Er ikke dette navn i sin tur igjen bare en amerikansk kulisser, bak hvilken det skjuler seg en langt mektigere, omenn ikke særlig amerikansk, innflytelse? Den jødiske svindleren Goldfine, som forærte Adams tepper og klær og betalte hans hotellregninger på Waldorf Astoria, bortsett fra at han selv lever langt over de dokumenterte inntekter, er sikkerlig ingen fremtredende mann i zionistiske kretser, selvom han er kjent som donator. Men det later til at den amerikanske offentlighet — og særlig da de mere amerikanskinnede kretser innen det republikanske parti — fryktet for at Goldfine bare er en prototyp for farligere innflytelser og makter bak den veke president. Derfor ropes det nå stadig høyere på at Adams må fjernes. Men Eisenhower har faktisk allerede bundet seg til en linje som det blir vanskelig å komme vekk fra igjen, idet han — sannhetstro — har fastslått at Adams for presidenten personlig er umistelig: «I need him».

Var det ikke det valgpropagandaens sjåfør også sa? Han som stanset med sin hund utenfor det Hvite Hus og så lyset brenne i presidentens rum: «I need him».

Såvidt vår svenske kollega. For egen regning vil vi tilføye at i betraktning av at USA er den dominerende NATO-makt og den stat som også bestemmer over krig og fred for Norge, er slike opplysninger direkte rystende.

Ikke noe fluor til Eisenhower takk!

Også i Sverige er en sterkt opptatt av å tilsette drikkevannet fluor, men det er også — som her — mange motstandere av dette giftblanderiet. En av dem, docent Alfred Åslander har rettet et kraftig angrep på fluoriseringen og nevner i denne forbindelse følgende, som vi synes karakteriserer de geskjeftige velferdsdemokrater på en aldeles fortrinlig måte:

«Et typisk eksempel på at en ikke tar det lettvis med fluorens giftighet når det virkelig gjelder er at en i Washington visselig har gått til å fluorisere vannledningen, men at en har laget istand en privat

FOR WHOM THE BELL TOLLS

Ettertankens kranke blekhet begynner å innfinne seg hos noen av hver av de gamle bolsjevikvennene. Det siste er at den ikke ukjente amerikanske forfatter Ernest Hemingway har bedt Høyesterett i staten New York om å forby tidsskriftet Esquire å trykke tre av hans noveller fra den spanske borgerkrig. Dengang var som kjent Hemingway en varm bolsjevikvenn og en like iherdig bekjemper av antibolsjevikken Franco. Men nå, sier Hemingways advokat, har offentlighetens holdning endret seg. «Dengang var Sovjet-Unionen vår allierte. I dag er det kanskje vår verste fiende. Hvis de tre novellene kommer ut på ny vil dette kunne påføre Hemingway ubotelig skade», skriver advokaten. Og når profitten kommer inn får altså prinsippene

de Gaulle fra en- nu en synsvinkel

«Ingen andre muligheter».

«Rivarol», Paris skriver 29. mai 1958:

«Argangene av vårt blad beviser til overflod den avsky vi føler for den mann som i 1944 nektet å gjennomføre den forsoning mellom franskmenn som marskalk Pétain tilbød. Som gjorde en visepresident av dessertøren Thorez, mens han samtidig ved hjelp av sitt politi arresterte general Weygand. Som ved enhver anledning har vist en lidenskapelig farget avhengighet av den «kjære» Sovjetunion og av Joseph Stalin, dets geniale fører. Hvorledes skulle vi kunne glemme bare en av disse ting? Hvorledes skulle vi miste erindringen om det blodbad som general de Gaulle er historisk ansvarlig for?

Dog, og det er hovedsaken i dette øyeblikk, er vi sikker på at bortsett fra de uforberderlige gaullister og de gjennom personlige interesser

vannledning med fluorfritt vann til Det hvite hus og til Høyesterett!»

Vi foreslår at en gjør noe lignende her: La folket (med tykk l) få fluoren, mens arbeiderpartipampene og helsedirektør Evang får giftfri drikkevarer!

fare, hvis da de skjørhodede bolsjevikvenner fra dengang over hodet har noen prinsipper.

MORGENBLADET ER UHELDIG

Det brygger opp til en pikant strid mellom Morgenbladet og professor Rasmussen. Bladet skrev i sin reportasje fra kongeferden om Olav Trygvason-monumentet «som er skapt av Gustav Vigeland». I den anledning skrev professor Rasmussen til Morgenbladet og ba om at dette måtte bli rettet, idet monumentet ikke var Vigelands, men professor Rasmussens verk. Dette nydelige organ for Høyre og konge og fedreland lovlydighet og anstendighet rettet imidlertid ikke på feilen og besvarte heller ikke professor Rasmussens brev. Bladet presterte først en høyst utilfredsstillende rettelse etter å være truet med rettsak. Men hvorfor ville så Morgenbladet ikke rette denne feil? Ganske enkelt fordi professor Rasmussen var medlem av NS. Neste gang benekter vel bladet at Knut Hamsun har skrevet «Markens grøde». Og hva med det Christian Sinding og David Monrad Johansen har skapt?

ANSTENDIGE FOLK

Det engelske legeforbund har protestert mot at den tidligere kvinnelige konsentrasjonsleirlege dr. Oberhauser driver praksis. Det tyske tidsskrift «Der Ring» under seg over hvorfor det engelske legeforbund ikke protesterer mot engelske konsentrasjonsleirleger, men kommer til det resultat at engelskmennene, som oppfant konsentrasjonsleirene, laget den for at folk skulle dø der og det ble derfor ikke bruk for noen leger. Imidlertid står vi gjerne til tjeneste med navn på en rekke leger i konsentrasjonsleire av forskjellig annen nasjonalitet som det var all grunn til å protestere mot. Vi erindrer

bundne nyomvendte, så deler det store flertall av Algeries franskmenn (muselmanene innbefattet) — de som i dag skriker «Leve de Gaulle!» — vår oppfatning. Algerie var under den siste krig ikke «for generalen», men under de nåværende omstendigheter ser franskmennene i Algerie ingen annen mulighet for å vise den forferdelse som koker i dem, til å vise den forakt de føler for systemet».

en historie fra Akebergveien i 1945, hvor en NS-fange ba om å få komme til legen. Han hadde blodforgiftning i en arm, og den var hovnet opp til uformelighet. Men vakten sa kort og godt: «Du bare simulerer!» Og slik opptrådte de vel ikke uten å ha fått et aldri så lite vink av den norske KZ-lege?

PARADE FOR «KRIGSFORBRYTEREN»

I Karlstadt paraderte amerikanske tropper for feltmarskalk von Manstein. Det var også flere amerikanske generaler til stede, som gjerne ville vise von Manstein sin honnør. Det interessante er at feltmarskalk von Manstein av engelskmennene ble dømt som «krigsforbryter» til 18 års tukthus! Han ble løslatt av helsemessige grunner, som det het, i 1953. Tydeligere kunne vel ikke amerikanerne ta avstand fra den engelske justis. Men på den annen side har sannelig ikke amerikanerne stort de skule ha sagt de heller!

GRUMSET KILDE

Vi fortalte for noen tid siden at Arbeiderbladet var rystet over alle de gamle nazistene som var kommet i ledende stilling i Østsonen i Tyskland. Det viser seg nå at bladets urkilde nok har vært noe grumset. Det var en artikkel betitlet «Braune Flecken im Führungskorps der DDR.» og forfatteren ble oppgitt å være lederen av undersøkelsesutvalget for frittstående jurister i Vest-Berlin, dr. Friedenauer. Nå viser det seg imidlertid at hverken dette med «dr.» eller navnet er riktig. Forfatteren har ingen rett til titlen og heter noe ganske annet. Han unnskylder seg med at titlen også var pseudonym!

FOLK og LAND

Ekspedisjon og kasse:
Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:
Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 29,00 pr. år, kr. 14,50 pr. halvår. Utlandet for øvrig: kr. 33,00 pr. år, kr. 16,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35,00 pr. år, kr. 17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.

Bruk postgironr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land
Sambandstrykkeriet
Oslo